

EXPO 'GREEN LIGHT DISTRICT' IN BUDAFABRIEK KORTRIJK

Als wetenschap en kunst elkaar ontmoeten

Kan wetenschappelijk gesteunde kunst de wereld redden? Komt er heil van de nieuwe kip of van de keldertuin? © Brecht Van Maele

'Het viel op hoe vlot de wetenschappers wilden meewerken. Niks geen ivoren torens'

Wat is echt, wat verzonnen? Fluorescerende konijnen, lichtgevende watervlooiën, yoghurt met menselijke enzymen, wijn met instelbare smaak, doorzichtige spiervezels, voedzame algen, een zelfredzame kip? De grens is dun, leert de tentoonstelling 'Green light district'. **PIETER VAN DOOREN**

'Prelude to the collapse of the North Atlantic' van Brandon Ballangée. © Brecht Van Maele

In de Budafabriek in Kortrijk tonen kunstenaars, bedrijven en onderzoekers broederlijk naast elkaar hun visie op een groene toekomst. Utopisch denken, doemdenken, naïef geloof in de toekomst: geen enkele groep blijkt er het monopolie op te hebben. En het is verdomd moeilijk uit te maken wie met beide voeten op de grond staat, en wie met beide voeten in de wolken. Al zijn de wolken van de kunstenaars doorgaans beeldender. Boeiend voor de geest, prikkelend voor de zintuigen en mikkend op het hart: de expo *Green light district* is het allemaal tegelijk. Als thuisbasis voor kunst waren ze in de Budafabriek vertrokken van

het idee om ecologisch bewuste kunstenaars een podium te geven, nu ons westerse systeem tegen zijn grenzen aan schuurt. Maar al snel zagen ze hoe vaak die kunstenaars ideeën en technieken ontleenden aan de wetenschap, en hoe sommige van hun ideeën intussen al in de praktijk gebracht worden. 'Dus trokken we de zaak meteen open', zegt Franky Devos, opdrachtgever van de Budafabriek. 'Het viel op hoe vlot de wetenschappers wilden meewerken. Niks geen ivoren torens.' 'Ezra Pound mag dan wel gezegd hebben dat kunstenaars de antenne van de wereld zijn,' vult curator Christophe De Jaeger aan, 'dat geldt evenzeer voor wetenschap-

pers en ondernemers.'

Kweekvlees

En dus deelt het lichtgevende konijn van de kunstenaar Eduardo Kac een ruimte met de watervlooiën van Ellen Decaestecker (KU Leuven), die oplichten als ze watervervuiling detecteren. De gelparels met kweekvlees van het Nederlandse kunstenaarscollectief Next Nature zijn dan weer al even futuristisch als hun roze en blauwe condooms waarmee je het geslacht van je kind kunt kiezen. Maar de doorzichtige, gekweekte mensenspiervezels van Lieven Thorrez (Kulak) zijn wel toepasbaar. Annemie Maes, die al een 'eetbaar bos' op haar Brusselse daktuin

maakte, gaat hier de uitdaging aan om in een kelder zonder zon een mooie én productieve tuin aan te leggen. 'We weten niet of het zal werken.' Maar als het werkt, kunt u er binnenkort de eerste olijven kopen. Conceptuele kunst of experimentele tuinbouw? Koen Vanmechelen staat al langer bekend om zijn plannen om een soort oerkip terug te kweken. Ze is 'gedomesticeerd' en 'herverwilderd' en moet haar plan kunnen trekken in onze stedelijke jungle. In de Budafabriek doet hij er nog een schepje bovenop, nu met lama's. Dromer of onderzoeker? Biohacker Raphael Kim print geldbriefjes met een gel vol levende bacteriën, die hij oppikte van

een Griekse drachme, een dode munt. Kanttekening die je aan het denken zet, of nuttige technologie?

Dan is Martin uit den Bogaard gemakkelijker in het artistieke hokje te stoppen: hij prikt elektrodes in dode dieren - en zelfs een afgerukte mensenvinger - en laat zien dat er bij de rottingsprocessen elektriciteit vrijkomt. Doctor Frankenstein zou wetenschappelijk gefascineerd zijn, maar dat was twee eeuwen geleden. Vandaag worden we met de neus op onze morbide fascinatie gedrukt. Met de planten van Alberto Baraya is het net andersom: het leven spat eraf, maar ze bestaan niet in de natuur en zijn gemaakt met de onderdeeltjes van plastic nepplanten.

Baars

Visueel het indrukwekkendst is de enorme piramide van glazen potten van de Amerikaan Brandon Ballangée, de grootste installatie die hij ooit bouwde. Ze toont de voedselpiramide in de Atlantische Oceaan, met wezens op sterk water en geregeld een lege pot: uitgestorven. In het aquarium ernaast zwemmen omegabaarzen van het bedrijf aqua4c. Ze verbruiken geen drie kilo vismeel per kilo vis meer, maar groeien vegetarisch en zonder antibiotica op in een bijna gesloten circuit, waarvan het weinige afvalwater naar tomatenserres gaat. De tentoonstelling eindigt bij een stortplaats - ja, die bestaan nog steeds - die zo ecologisch mogelijk probeert te zijn. Weer met de voeten op de grond. Maar met de blik op de horizon, dat wel.

'Green light district', Budafabriek, Dam 2a, Kortrijk. Tot 8 februari, gesloten op maandag en dinsdag. www.greenlightdistrict.be

★★★★☆